

Arrest

nr. 153 690 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster – die voorhoudt de Tsjechische nationaliteit te hebben, doch die volgens de aan de Raad voorgelegde stukken de Servische nationaliteit heeft – diende op 13 november 2014, in functie van haar Tsjechische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 2 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.M.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende een bijlage 19 in als echtgenote van dhr. [B.M.]. Het verblijfsrecht van die echtgenoot werd echter geweigerd. Er kon niet besloten worden dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (zie B20 MB van echtgenoot voor volledige motivatie).

Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2,1° (echt.) van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden als echtgenote. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Betrokkene legt ook bewijzen voor van haar eigen inkomsten. Zij zou een uitkering ontvangen vanuit Tsjechië. Het zou volgens haar eigen verklaring gaan om een soort leefloon gaan. Onderaan de voorgelegde uitbetalingsbewijsjes staat eveneens vermeld 'socialni davky' wat 'sociale uitkering' beteken[t]. Of het daadwerkelijk om een soort leefloon gaat of eerder een werkloosheidsuitkering, is niet duidelijk. We kunnen enkel van de betalingsbewijsjes aflezen dat de uitkering afkomstig is van het Bureau van de Arbeid van de Tsjechische Republiek in Praag. Er wordt verder geen bewijs geleverd van het soort uitkering, de afkomst van deze uitkering en de periode waarover deze uitbetaald zal worden. Hierdoor is de aard en de regelmaat van de inkomsten niet bewezen.

Of mevrouw daarenboven haar verhuis naar België doorgegeven heeft aan de uitbetalingsinstantie in Tsjechië is niet zeker gezien op alle betaalbewijzen haar adres van Praag wordt vermeld. Betrokkene is echter verplicht haar verhuis door te geven en dit heeft mogelijk gevolgen op haar uitkering. Een leefloon wordt immers na een verblijf van meer dan één maand in het buitenland stopgezet en een werkloosheidsuitkering wordt maar 3 maanden meer verder uitbetaald na verhuis naar een ander EU-lidstaat. Of mevrouw na het doorgeven van haar adreswijziging bijgevolg nog kan beschikken over deze uitkering, wordt niet aangetoond. We kunnen daarom geen rekening houden met deze inkomsten bij de beoordeling van het dossier.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat er voldoende bestaansmiddelen zijn van zowel de echtgenoot (zie motivatie op B20 MB van de echtgenoot) als betrokkene om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarenboven werd er ook geen bewijs geleverd van een geldige ziekteverzekering.

Hierdoor kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 13.11.2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken en derhalve niet aan de voorwaarden van artikel 40 §4 voldoet.

Allereerst trekt verwerende partij in twijfel of verzoeker effectief nog wel voor de firma JAASFruits sro te Praag werkt.

Verzoeker benadrukt dat hij hier nog altijd werkzaam is en dat er geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat dit niet het geval zou zijn. Voor de volledigheid merkt verzoeker op dat hij in Praag werkt en niet in Wenen zoals verderop in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Met betrekking tot het inkomen van verzoeker stelt verwerende partij dat dit te laag zou zijn. Echter, dit wordt op geen enkele manier onderbouwd. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Voor zover er toch zou kunnen bevestigd worden dat betrokkene wel degelijk nog steeds tewerkgesteld is in Praag en hij daarvoor verblijf dient te hebben in België, quod non, moet worden vastgesteld dat de inkomsten die hij hieruit verwerft niet voldoende om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van zijn inkomsten ligt immers onder het inkomensniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast. Betrokkene heeft immers vijf gezinsleden ten laste”.

Verzoeker werpt met betrekking tot de hoogte van de inkomsten van het gezin het volgende op:

Verwerende partij verzuimt de exacte bedragen te vermelden waar zij zich bij de vaststelling van onvoldoende inkomsten op baseert. Het is op die manier onmogelijk voor verweerder om adequaat op deze vaststelling te repliceren.

Ervan uitgaande dat verwerende partij zich baseert op een niet gepubliceerde richtlijn van DVZ van 23 mei 2008 waarin een basis referentiebedrag van 698 euro wordt vermeld, vermeerderd met 232 euro per persoon ten laste. In casu zou dat erop neerkomen dat het vastgestelde minimuminkomen van het gezin 1858 euro bedraagt.

Met betrekking tot het referentie-inkomen stelt verzoeker dat iets dergelijks niet bij wet is voor zien. Sterker nog, het Unierecht verbiedt lidstaten om een referentiebedrag vast te leggen in de wet. Lidstaten dienen rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger.

In de hier bestreden beslissing is geen enkele overweging terug te vinden met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en zijn gezin. Er is, met andere woorden, geen afweging gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en het inkomen dat zij nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien.

Daarnaast dient niet alleen het inkomen van verzoeker [...] meegenomen te worden bij de vaststelling van al dan niet voldoende bestaansmiddelen, maar ook de inkomsten van de overige gezinsleden.

De echtgenote van verzoek[er], mevrouw [B.M.], ontvangt een sociale uitkering vanuit Tsjechië. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Er werden ook bewijzen geleverd van de inkomsten van zijn echtgenote. Zij zou een uitkering ontvangen vanuit Tsjechie. Het zou volgens haar eigen verklaring om een soort leefloon gaan. Onderaan de voorgelegde betalingsbewijsjes staat eveneens vermeld „sociálny dávky“ wat „sociale uitkering“ betekent. Of het daadwerkelijk om een soort leefloon gaat of eerder een „werkeloosheidsuitkering“ is niet duidelijk. We kunnen enkel van de betalingsbewijsjes aflezen dat de uitkering afkomstig is van het Bureau van de Arbeid van de Tsjechische Republiek in Praag. Er wordt verder geen bewijs geleverd van het soort uitkering, de afkomst van deze uitkering en de periode waarover ze uitbetaald zal worden. Hierdoor is de aard en de regelmaat van de inkomsten niet bewezen”.

Uit bovenstaande blijkt dat verwerende partij wel degelijk erken[t] dat mevrouw een uitkering ontvangt maar zich vragen stelt bij de exacte reden van uitkering. Dit alleen is nog geen reden om het inkomen van mevrouw niet in overweging te nemen bij de berekening van het gezinsinkomen.

Daarnaast stelt verwerende partij zich vragen bij de duur van de inkomsten van de echtgenote van verzoeker.

Met betrekking tot de duur van het uitbetalen van de uitkering merkt verzoeker op dat dit in principe geldt voor elke vorm van inkomsten en derhalve niet kan leiden tot het uitsluiten van het inkomen van mevrouw bij de beoordeling van het gezinsinkomen. Immers, iemand met een betaalde baan kan ook ontslagen worden en zijn of haar inkomen kwijtraken.

Samengevat is de motivering van de bestreden beslissing niet correct en werden de bijgebrachte stukken onzorgvuldig behandeld doordat de verwerende partij zich niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen.”

3.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormelde bepaling voorziet dat de echtgenote van burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden indien het bewijs wordt geleverd dat de burger van de Unie die zij vervoegt of begeleidt beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die haar ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Het betreft hier cumulatieve voorwaarden.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uiteengezet dat verzoeksters echtgenoot zelf niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten en dat zij haar echtgenoot derhalve niet kan komen vervoegen in het Rijk. Verzoekster geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat haar echtgenoot geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan laten gelden en onterecht besloot dat haar echtgenoot niet aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Met haar toelichting weerlegt verzoekster echter de vaststelling niet dat niet het bewijs werd geleverd van het bestaan van een geldige ziektekostenverzekering.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts niet dat verzoekster een stuk aanbracht waaruit zonder meer kan worden afgeleid dat zij beschikt over een verzekering die haar ziektekosten in België volledig dekt. Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder niet na een deugdelijk onderzoek tot deze vaststelling kwam.

De vaststelling dat niet blijkt dat verzoekster over een geldige ziektekostenverzekering beschikt volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat verweerders uiteenzetting haar niet in staat stelt adequaat te reageren op de vaststelling dat niet het bewijs van het bestaan van voldoende bestaansmiddelen werd geleverd en dat verweerder niet onderzocht of de beschikbare bestaansmiddelen niet alsnog volstaan gelet op haar persoonlijke situatie en deze van haar echtgenoot.

Het eerste middel kan, nu het slechts een kritiek bevat die is gericht tegen een overtollig motief, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het hoorrecht.

Zij stelt het volgende:

“De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet-honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker ging er te goeder trouw van uit dat de door hem bijgebrachte bewijzen van de inkomsten van het gezin voldoende zouden zijn voor een positieve beslissing.

Als het hoorrecht op een correcte manier zou zijn toegepast had hij uiteraard onmiddellijk vele bijkomende stukken kunnen indienen ter staving van het gezinsinkomen én van de uitgaven aan primaire levensbehoeften zoals huur, vaste lasten etc.

Indien verwerende partij verzoeker had gehoord, had de bestreden beslissing wellicht anders geluid. Het hoorrecht is dan ook geschonden.”

3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing vormt immers een antwoord op een door verzoekster zelf ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Aan verzoekster werd daarenboven uitdrukkelijk meegedeeld welke documenten zij diende aan te brengen en er werd haar ruim de mogelijkheid geboden om hieraan gevolg te geven.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij niet langer legaal in België verbleef. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten miskend werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK